

ὅστις εἶχεν ἰδεῖ τόσους θορύβους διὰ τὸ τίποτε καὶ ἐδοκίμασε τόσῃν προσδοκίᾳ διαψευθεῖσάν, ἤλπιζε ὅτι θὰ ἤλπιζε τὸ τελευταῖον.

Εἶχεν ἐγκαταλείπει πλέον πᾶσαν ἐργασίαν, ἠδιαφόρει περὶ τῶν οἰκιακῶν του, ἐφαίνετο ἐξάλλος, ἠκούετο μονολογῶν. Ἐξηγείρετο ἀπὸ πρωτῆς. Μετεῖχε πάντων τῶν συλλαλητηρίων καὶ τῶν συναθροίσεων. Ἐπληροφορεῖτο περὶ ὅλων. Ἐπεζήτησε τὴν γνωριμίαν τῶν ἀναμειγμένων εἰς τὰ ἐπαναστατικὰ ἀνδρῶν, ὅπως εἶνε ἐντὸς τῆς ὑποθέσεως. Ἐκ τοῦ ὑστερήματός του συνεισέφερεν ὅ,τι ἠδύνατο.

Ἄλλ' ἡ ἀγαπητοτέρα του ἐνασχόλησις ἦτο νὰ πηγαίη νὰ βλέπῃ τοὺς ἀφικνουμένους στρατιώτας πυρετωδῶς γυμναζομένους. Ἐβουθίζετο εἰς τὴν θέαν των ἐπὶ μακρόν. Καὶ ὅταν ἐτελείωνον τὰ γυμνάσια ἐπέστρεφε καὶ αὐτὸς συμβαδίζων μετὰ τῶν ἀπερχομένων στρατιωτῶν εἰς τὴν οἰκίαν του περιχαρῆς.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἡ θεὰ ἐνὸς ὀλοκλήρου λαοῦ τραπέντος εἰς φυγὴν πρὸ ἐνὸς ἀφηνιάσαντος ἴππου, τὸν ἔκαμεν ἐπ' ὀλίγον νὰ σκεφθῆ.

Ἄλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ πρώτη εἰδήσις ἦν ἔμαθε πρῶτ' ἄλλ' ἄλλ', ἐξυπνήσας ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, παρὰ τοῦ καφεπάλου, ἦτο ὅτι ὁ στρατὸς εἶχεν ἐξέλθει τῶν συνόρων τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπύρεσον πάντες καὶ οἱ ψυχρότεροι. Αὐτὸς δ' ἐτέλει ὑπὸ φρενιτίδα σχεδόν διότι τὸν στρατὸν, ὃν ἐκεῖνοι ἐνόμιζον βαίνοντα πρὸς κατὰ ληψιν τῆς Θεσσαλίας, αὐτὸς ἔβλεπεν ὁρμῶντα... ὅπως κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

* *

Ἄλλὰ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἡ πρώτη πάλιν εἰδήσις ἦν ἠκούσε παρὰ τοῦ γείτονός του καφεπάλου ἦτο ὅτι ὁ στρατὸς ὁ βαδίζων πρὸς κατὰ κτήσιν τῆς Θεσσαλίας — ὄχι, τῆς Ἀγίας Σοφίας — εἶχεν ἐπαναφέρει τὰς σκηνάς του εἰς Λαμίαν.

Ἡ χιονοστιβάς μιᾶς ὑπουργικῆς ἀνακοινώσεως κατέπνιγεν ὑπὸ τὸν παγετῶδη ὄγκον τῆς καὶ φλόγα καὶ ἐνθουσιασμόν καὶ ζωὴν ἔθλους ὀλοκλήρου.

Ὁ Γεώργιος Σαράντης πεισματωδῶς ἠρνήθη τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος.

Ἄλλ' ὅταν ἐπαίσθη, ὅταν δὲν τῷ ἔμεινεν ἡ ἐλαχίστη πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ στρατὸς, ὅστις θὰ ἐπροχώρῃ μέχρι τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, εἶχε φθάσει μέχρι τῆς Ὀμβριακῆς, ὁ στρατὸς, ὅστις θὰ διέσχίσει νικηφόρος Θράκην καὶ Μακεδονίαν, θάνεστελλε τὴν πρῶτον τῶν ῥωσικῶν ἀετῶν, θὰ συνέτριβεν ὑπὸ τοὺς πύδας του πόλεις καὶ φρούρια καὶ ἔθνη καὶ λαοὺς, ἐπέστρεφε μὲ καταβιβασμένους λόγγας καὶ διπλωμένους σημαίας, ἀφοῦ ἐκυριεύσεν ἐνδόξως τὴν Φεῦρκαν, ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ ἐννεός.

* *

Τοῦτο ἦτο κτύπημα θανάτου δι' αὐτόν.

Ὡς εἶχε πρὶν ἀρχίσει νὰμφιβάλλῃ ὀλίγον, καταπεπονημένος ἐκ τῶν ἠθικῶν ταλαιπωριῶν καὶ πυρακτωθεὶς τέλει ἐκ τοῦ ἐν τοῖς στήθεσίν του ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτρεφομένου πυρός, δὲν ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ ἄλλην ἀναβολὴν.

Τοῦτο ἦτο φοβερὰ καταστροφή, κατερεπίωσις ἀνήκουστος ὀνείρων, πόνων, ἐλπίδων, δι' ὃν ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχε συντηρηθῆ ἐν τῇ ζωῇ.

Ἡσθάνετο ὅτι τῷ ἔλειπεν ἡ τροφή αὕτη.

Καὶ δὲν ἠθελεν, ὄχι, νὰποθάνῃ ἐξ ἀσιτίας.

Ὅχι! Ἐπὶ τέλους ἡ λελογισμένη ἐν τῇ ἀλογίᾳ τῆς πίστεως αὐτοῦ κατήντα τυφλὸν πεῖσμα.

Δὲν ἠθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἰδανικόν του πλέον, καὶ ἀπραγματοποιήτῃ καὶ τώρα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἔστω! Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰποθάνῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ πιστευθῆ ὀριστικῶς παράφρων κοινός, θὰ τὸ διετήρει, θὰ συναπέθνησκε, θὰ συνεπάπτετο μετ' αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἀληθῆς σύντροφός του.

Ὡς οἱ παῖδες τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν ἐτήρουν ὑπὸ τὸ ἱμάτιόν των τὸ σπαράσσον αὐτοὺς κλοπιμαῖον ἀγρίμιον, κλέψας ἐκ τοῦ βωμοῦ τῶν πατέρων του μίαν πίστιν, ἐννοεῖ νὰ τὴν διατηρήσῃ καὶ ἂν κατεσπαράσσεται ὑπ' αὐτῆς.

Γ'.

Καὶ ἐπῆλθε τοῦτο ἐπὶ τέλους. Μίαν πρωίαν εὔρεθη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐνδεδυμένος, ἐξηπλωμένος φαροῦς πλατῦς, μὲ ἀνοικτούς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν βλοσυρᾷ ἀκινήσεια καρφωμένους ἐπὶ μεγάλης ὠραιᾶς εἰκόνας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἥτις ἀπήστραπεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντί του λευκοῦ τοίχου ἐν χρυσοῦ πλαισίῳ.

Δ'.

Μετὰ 15 ἡμέρας ἐκαλούμην ὑπὸ τῆς οἰογενείας νὰ βαπτίσω τὸν δράκον. Τὸν ὠνόμασα Δημήτριον, τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του.

M. A. ΜΗΤΣΑΚΗΣ.

Ὁ μὴ παραδεχόμενος ἄλλην λογικὴν ἢ τὴν τῶν χρημάτων δύναται νὰ γείνη ὑπέροπλος, ἀλλ' ἠθικῶς θέλει πάντοτε διαμένει ἀθλιός διότι ὁ πλοῦτος οὐδὲν ἀποδεικνύει μεγαλοφροσύνην, καὶ χρησιμεύει μόνον πολλὰκις, ὡς ἡ λαμψὶς τῆς πυγολαμπίδος ἀναδεικνύει τὸν σκόληκα, νὰ καθιστᾷ φανερωτέραν τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἰδιοκτῆτου αὐτοῦ.